

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201347232/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Han havde en Nabo paa Gaarden Christiansdal, en Holstener, der hed Remien. Vi Børn kaldte ham Na, fordi han altid indledede sine Sætninger med dette Ord.

Han kom altid ridende over til os paa en lille Hest, selv var han høj og mager, ikke ulig Don Quixote, som han sad der paa Hesten med Benene næsten rørende Jorden. Han red altid hen til Moders Vindue og begyndte Samtalen:

„Na, mit lille Nabokone — —“

Han satte megen Pris paa Fader som Landmand, men var yderst konservativ og meget skeptisk overfor de Forbedringer, Fader indførte. Men et Aarstid efter, at Fader havde anskaffet noget nyt, gjorde Remien det samme, naar han havde set, at det gik godt.

En Gang om Ugen var Fader til Landmandsforsamling i Nakskov. Han kom hjem til Aften, og vi ventede med at spise, til han var kommen. Naar det trak ud over Tiden, gik Moder med os ud paa Trappen, og vi raabte da allesammen tre Gange: Far, Far, Far! Og saa passede det næsten altid saaledes, at Fader kunde svare „Ja“ nede fra den anden Ende af Alleen.

Vi Børn var overbeviste om, at det var Trolderi.

Fader repræsenterede som sagt Alvoren derhjemme. Hans eneste Spøg var en Vise, han brummede for os, naar vi engang imellem fik Lov at ride paa hans Knæ. Den lød i al sin Simpelhed saaledes:

Der kom en Rytter ridende
i Galop, i Galop, i Galop.
Der kom en Kælling gaaende,
sank op, sank op, sank op.

Hermed var egentlig Faders Forhold til Poesien udføst.

Derimod fortalte han os ofte om sin Ungdom, mens han var Forvalter hos sin Fader, der var Forpagter paa Aalholm. Den Stilling skulde Fader have arvet efter Bedstefader, men det blev ikke til noget. „Den gale Grev Raben“ forlangte nemlig, at hans Folk skulde staa med Hatten i Haanden. Det vilde Fader ikke, og engang Greven vilde slaa ham med sin Ridepisk, fordi han beholdt Hatten paa, rev Fader Pisken